

РЕШЕНИЕ

№ 386

гр. София, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Цветкова

Членове: Маргаритка Шербанова
Петър Гунчев

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
в присъствието на прокурора В. Ст. С.
като разгледа докладваното от Маргаритка Шербанова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221000600726 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда № 260011 от 25.02.2022 г. постановена по НОХД № 973/2019 г. по описа на Софийски градски съд, НО, 14-ти състав, съдът е признал подсъдимите:

1. **А. Е. Г.**, родена на ***г. в гр.***, българка, българска гражданка, със средно образование, неомъжена, неосъждана, с ЕГН ***** **за невиновна** в това на 30.04.2015г., около 14:00 часа, в гр. ***, ж.к. „***“, бл. № ***, вх. „****“, на стълбищната площадка на ет.4, като непълнолетна, но е могла да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си, в съучастие като съизвършител със С. С. Р., с ЕГН *****, да е направила опит умишлено да умъртви малолетно лице Л. Л. Н., с ЕГН *****, като загасила цигара във врата на Н. и започнала да □ нанася удари с ръце по тялото, а Р. я държала, след което Р. също започнала да нанася удари в тялото и след това я избутали до парапета и я провесили през същия с главата надолу до корема, като Р. и Г. я държали за краката и Р. предложила да я прехвърлят, като деянието е останало недовършено, поради независещи от дееца причини - намесила се майката на Н. - Д. С. С., същата се развикала, при което Р. и Г. издърпали Н. и я оставили на площадката, поради което и на основание чл.304 от НПК, **е оправдана** по повдигнатото обвинение по чл.116, ал.1, т.4, алт.2, вр. чл.115, вр. чл.63, ал.1, т.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1, вр. 18, ал.1 от НК.

2. **С. С. Р.**, родена на ***г. в гр.***, българка, българска гражданка, със средно образование, неомъжена, неосъждана, с ЕГН ***** за невиновна в това на 30.04.2015г., около 14:00 часа, в гр. *** , ж.к. „***“, бл. № ***, вх. „****“, на стълбищната площадка на ет.4, в съучастие като съизвършител с А. Е. Е., да е направила опит умишлено да умъртви малолетно лице Л. Л. Н., с ЕГН ***** , като Г. загасила цигара във врата на Л. Н. и започнала да □ нанася удари с ръце по тялото, а Р. я държала, след което също започнала да нанася удари в тялото на пострадалата и след това Р. и Г. избутали Н. до парапета и я провесили през същия с главата надолу до корема, като Р. и Г. държали Н. за краката и Р. предложила да я прехвърлят, като деянието е останало недовършено, поради независещи от дееца причини - намесила се майката на Н. - Д. С. С., същата се развикала, при което Р. и Г. издърпали Л. Н. и я оставили на площадката, поради което и на основание чл.304 от НПК, **е оправдана** по повдигнатото обвинение по чл.116, ал.1, т.4, алт.2, вр. чл.115, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1, вр. 18, ал.1 от НК.

Присъдата е обжалвана от повереника на частния обвинител Л. Л. Н. в законоустановения срок с доводи за неправилност и незаконосъобразност.

В депозираното писмено допълнение към въззивната жалба, повереникът доразвива доводите си, във връзка с недоволството си от оправдателната присъда. Навежда възражения за необоснована надценка на едни доказателства за сметка на други, без изложена обосновка, довели до приети неверни изводи от съда за невиновността на подсъдимите.

В принципен план, повереникът не оспорва фактическите изводи на решаващият съд, но възразява срещу дистанцирането на съда от показанията на частния обвинител Л. Н. и нейната майка – свидетелката Д. С. и кредитирането на показанията на свидетелката Й. и обясненията на подсъдимите Г. и Р., относно действията им, извършени на 30.04.2015 г. на етажната площадка пред обитаваното от подсъдимата Р. жилище, находящо се в ж.к. „***“. Намира за релевантни както обясненията на двете подсъдими, така и показанията на частния обвинител Л. Н. и свидетелката Д. С.. Акцентира, че показанията на свидетелката С., като свидетел - очевидец на престъплението и майка на Н. следва да бъдат задълбочено и обстойно анализирани, с оглед преценката за допринасяне разкриването на обективната истина – извършеното деяние, времето, мястото и конкретните действия по държането и провесването на Н. от подсъдимите. Несъществените, според повереника противоречия в показанията на свидетелката С. относно факта, дали подсъдимите са държали за краката Н. или са били непосредствено до нея, били в резултат на изминалия период от време, водещ до липса на детайлен спомен. След съпоставка с показанията □ от досъдебното производство, съществени различия не били установени.

Повереникът възразява и срещу извода на съда, за недостоверност в показанията на свидетелката С., поради това, че проведенения следствен експеримент установил, че от площадката на приземния етаж на блока се вижда само горната част от човешкото тяло, но не и краката, докато свидетелката С. твърдяла, че виждала краката на дъщеря си докато двете подсъдими я държали. Повереникът обяснява това разминаване, с обстоятелството, че

С., влизайки в жилищния вход, същата е започнала да бяга по стъпалата нагоре, за да преустанови действията на подсъдимите, поради което е възможно тези нейни възприятия да са придобити по време на изкачване на стълбите, а не точно докато е била на площадката на партерния етаж.

Факта, че в заявлението си до МВР, свидетелката С. не била посочила действията на двете подсъдими, също не представлявал противоречие в свидетелските □ показания, доколкото това бил само процесуален документ, служещ за начало на производство или проверка и не е годно доказателство, събрано по реда на НПК. Данните за наркотичната зависимост на свидетелката С., според повереника, не следва да оказват негативно влияние върху свидетелската □ годност, тъй като били със значителна давност. Същественото било, че свидетелката е категорична, че е видяла повесеното тяло на дъщеря си през парапета, и че в този момент последната е била държана от Р. и Г.. Разказът □ се подкрепял и от показанията на свидетелката Л. Н., доколкото бил налице синхрон между тези два доказателствени източника досежно всеки един споделен от тях факт — време и място на събитията, присъстващите лица, хронологията на пристигането в кооперация на свидетелката С., и най-вече, инкриминираните действия на двете подсъдими лица. Синхрона в показанията на тези две свидетелки, обуславял категоричния извод, че пресъздадената от тях обстановка отговаря на действителния развой на събитията.

Констатираните несъществени противоречия в показанията на частния обвинител Л. Н., дадени на досъдебното и съдебното производство, определени от съда като недостоверни, повереникът ги отдава на изтеклия период от време, както и малолетната възраст на пострадалата Л. Н., като при проведените множество разпити на досъдебното производство, било напълно възможно, в даден момент да не може да си спомни с коя ръка е държана от всяка от подсъдимите, държана ли е за носа и устата, до къде точно и в каква степен е била повесена през парапета и т.н.

Според повереника, необосновано надценено било заключението на назначената по отношение на частния обвинител Л. Н. СППЕ, в частта му относно нейните личностни качества — склонност към изопачаване на факти, даване на лъжливи сведения, незатичане на авторитети, институции и т.н., тъй като това били само констатации на вещите лица, без посочване на базата, върху която са изградени. За сметка на това, повереникът сочи, че липсват данни за провеждане на обичайната в такива случаи беседа на вещите лица с освидетелстваното лице, съдържаща въпроси относно инкриминираното деяние, отговорите на които биха разкрили пред вещите лица и пред съда правдивостта или не, на дадените пред съда свидетелски показания на Н. по случая. С категоричност, според повереника, не следва да се ползва като аргумент против показанията на Н. и факта, че същата е имала противообществени прояви в детските си години, като неправилно и неприемливо този факт, в съчетание с младата □ възраст, дали основание на вещите лица от СППЕ да подхождат с недоверие към нейните изявления.

Повереникът акцентира и на факта, че свидетелката Й. е направила видеозапис на случката с мобилния си телефон, който впоследствие е изтрила след като е била помолена от

подсъдимата Г. Т.е., налагащият се извод е, че процесната случка не е толкова “невинна”, както твърдят двете подсъдими и свидетелката Й.. Показателен за това бил и опита на свидетелката Й. да оспори подписите си, положени в протокола за разпит от досъдебното производство, очевидно провокирана от съдържащата с в тях информация за необяснимото умишлено изтриване на запис от нейна страна. Тези факти обаче, не оказали влияние върху крайните изводи на съда при преценка на достоверността на показанията на тази свидетелка.

По изложените съображения, повереникът моли за отмяна на оправдателната присъда на СГС и постановяване на осъдителна такава, с признаването на подсъдимите за виновни по повдигнатите им обвинения или връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционният съд.

В съдебно заседание пред въззивният съд, частният обвинител Л. Л. Н. не се явява, представлява се от повереника □, който поддържа подадената от него въззивна жалба и допълнението към нея, като в хода на съдебните прения дословно преповтаря съдържанието им. В допълнение сочи, че стресовата ситуация, в която се била намирала в този момент Н., обяснявала и дребните отлики в сравнение с другите □ показания. Повереникът на частната обвинителка отново поставя въпроса за некредитирането на заключението на СППЕ на частната обвинителка Н., в частта му, в която вещите лица са дали извод, че нейните показания следва да бъдат кредитирани по-критично, доколкото тя би била склонна да дава субективни отговори. Това си искане обосновава с липсата на анализ на отговорите на Н. от страна на експертите, а оттам и липса на извод защо вещите лица приемат тези отговори за неверни. Преповтаря и възражението си за недостатъчната оценка от първия съд, на показанията на свидетелката – очевидец Й. относно действията □ по изтриването на направения от нея с телефона □ видеозапис за случилото се. Моли за отмяна на първоинстанционната присъда.

Представителят на Софийска апелативна прокуратура, заявява, че макар и солидарен с описаната обстановка, не може да иска повече от изложеното в жалбата на частния обвинител, поради липса на протест от СГП. Независимо от това, навежда довод за допуснато от първоинстанционният съд, в хода на съдебното следствие, съществено процесуално нарушение, изразяващо се в нарушение на закона, довело до неправилни изводи, отразени в мотивите на присъдата. Според прокурора, не били обсъдени фактите в насока, наличието на престъпление закана за убийство, тъй като самото провесване било закана, която можела да се извърши и с конклюдентни действия. Не било обсъдено и наличието на престъплението лека телесна повреда при условията на чл.131, т.12 от НК, представляваща престъпление от общ характер. Неправилната оценка на фактите и непроизнасянето по тези въпроси, според прокурора, довели до погрешно вътрешно убеждение, въз основа на анализа на доказателствата, което от своя страна било нарушение на чл.13 и чл.14 от НПК, т.е. съществено процесуално нарушение. В заключение, пледира за отмяна на първоинстанционната присъда и връщане на делото на друг състав.

Защитникът на подсъдимата А. Е. Г. пледира за потвърждаване на първоинстанционната присъда. Твърди наличието на всички необходими за оправдаването

на подсъдимата Г. доказателства, които съдът внимателно изследвал. Намира твърдението на прокуратурата за допуснати от първоинстанционният съд процесуални нарушения, за неоснователно, а за коментирания от прокурора престъпления за закана за убийство или за лека телесна повреда, които обаче и пред въззивният съд не били поддържани, заявява, че такива обвинения въобще не били повдигнати.

Според защитника, показанията на пострадалата Н., макар и към инкриминираната дата да е била дете, били преувеличени относно случилото се, поради нейната склонност за това. Наличните по делото доказателства установявали, че Н. неведнъж е била оставяна от майка си без надзор, че след инкриминираната дата, е била многократно издирвана за разпит и от съда, дори и вечер към 8-9 часа в къщи, че въобще не била уплашена, че била регистрирана в почти всички детски педагогически стаи, че имала склонност да си измисля и да хиперболизира това което се е случило. В цялата съвкупност от доказателства, съдът правилно се ориентирал и постановил оправдателна присъда, която защитникът моли да бъде потвърдена.

В правото си на лична защита подсъдимата А. Г. поддържа пледоарията на защитника си.

Защитникът на подсъдимата С. С. Р., също пледира за потвърждаване на оправдателната присъда, като правилна и законосъобразна. Твърди, че същата е постановена след проведено обстойно съдебно следствие, при което били събрани всички относими към деянието доказателства, които били подробно обсъдени в мотивите към оправдателната присъда. Изложените във въззивната жалба твърдения за последователност в показанията на частния обвинител Л. Н. и нейната майка били неоснователни, тъй като не се подкрепяли от доказателствата по делото. Споделя изводите на първият съд, че с времето, както частната обвинителка, така и майка □ са доразвивали показанията си, т.е. с всеки следващ разпит са прибавяли нови и нови обстоятелства, които обстоятелства видно от първоначално събраните такива, не са били съобщени. Като пример, сочи проведения пред първата инстанция разпит на свидетелката Й. – очевидец на инцидента от 30.04.2015 г. между двете подсъдими и частният обвинител Н., която подробно и последователно разказала за случилото се и възникналия между тях конфликт. Според тази свидетелка, след конфликта с Л., тази свидетелка и двете подсъдими се прибрали в апартамента на С., след което дошла майката на Н. и изритала вратата с крак. Изисканият от СДВР, в хода на въззивното съдебно следствие, и приложен по делото фотоалбум от проведения следствен експеримент, според защитника, по никакъв начин не установява обстоятелствата, съобщени от свидетелката Д. С. - майка на частната обвинителка, а именно, че била видяла как двете подсъдими държали краката на дъщеря й, защото видимостта от долния етаж, до 4 етаж на тази площадка била изключително ограничена. В този смисъл, правилни били изводите на първият съд, за вътрешната противоречивост и нелогичност в показанията на частния обвинител и на нейната майка, поради което и не са били кредитирани.

В правото □ на лична защита, подсъдимата С. С. Р. се солидаризира с казаното от защитника си. Заявява, че познава Л. Н. от малка и я е гледала като сестра, че години наред

са се грижили за тези, които сега ги обвиняват.

В предоставеното им право на последна дума, подсъдимите А. Е. Г. и С. С. Р. молят за потвърждаване на постановената, по отношение на тях, оправдателна присъда.

Настоящият въззивен съдебен състав, след преценка на събрания по делото доказателствен материал, счете, че за установяване на факти и обстоятелства, важни за изясняване на обективната истина, е необходимо да бъде проведено въззивно съдебно следствие в хода на което беше изискан от СДВР, сектор „РКП“ и приложен по делото, като писмено доказателство, фотоалбум, представляващ неразделна част от протокол за извършен на 30.11.2016 г., следствен експеримент.

Въз основа на събраните по делото доказателства, в т.ч. и това, събрано в хода на въззивно съдебно следствие, като провери атакуваната присъда по оплакванията в жалбата на частния обвинител, като обсъди доводите на страните, изложени в съдебно заседание и служебно изцяло, съгласно чл.314 ал.1 от НПК, Софийски апелативен съд намира следното:

При собствения прочит на делото, настоящата инстанция намира, че Софийски градски съд е спазил правилата на съдебното следствие в наказателния процес, обстойно и задълбочено е анализирал доказателствата, събрани както на досъдебното производство, така и на съдебното следствие пред него, поради което не е налице твърдяното от представителя на САП, нарушение на чл.13 и чл.14 от НПК. След правилна преценка на наличния доказателствен материал, СГС е приел за установени верни фактически обстоятелства, изложени в мотивите към присъдата.

Въззивният съд, действайки също като инстанция по фактите, съобразявайки оплакванията за неправилност, незаконосъобразност, необоснованост и несправедливост на присъдата, за превратно тълкуване на доказателствата и за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и изпълнявайки задължението си за цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт, извърши собствена преценка на доказателствената съвкупност и въз основа на нея изгради изложената по-долу фактическа обстановка по спора, която съвпада изцяло с възприетата от първата инстанция и не обосновава различни правни изводи относно разгледаните спрямо подсъдимите деяния и тяхното участие. САС също прие, че към инкриминираната дата, частната обвинителка Л. Л. Н. е била малолетна - на 11 години. Тя и нейната майка - свидетелката Д. С. С., живеели в гр. ***, ж.к. „***“, бл. ***, вх. „****“, ет. ***, ап. ***.

Подсъдимата С. С. Р. живеела в същия квартал, в бл.***, вх. „****“, ап.*** заедно с майка си - свидетелката С. Р., сестра си Д. и баба си. Апартаментът им се намирал на четвъртия етаж и бил среден от трите апартамента на етажната площадка. Вратата на апартамента им била срещу стълбите. Дължината на стълбищната площадка била 3.10 метра, а широчината - 1.20 метра. Между стълбите и междустълбищните площадки имало просвет с широчина около 0.50 метра, като това разстояние било еднакво за цялата височина на стълбището в сградата. От дясната страна на стълбището, от първия до четвъртия етаж на сградата, имало парапет с височина 0.75 метра, изграден от гладки и релефни пръчки от

арматурно желязо. На стълбищната площадка на четвъртия етаж, парапетът бил разположен пред входната врата на жилището на подсъдимата Р., до края на площадката и закрепен за стената. Апартаментът нямал прозорци или тераса към междублоковото пространство с блок № 424, в който живеели частната обвинителка Л. Н. и майка ѝ Д. С.. Разстоянието между блоковете било около 10-20 метра, като между тях имало площадка за паркиране на коли, тревна площ и пейки. От входната врата на жилището на подсъдимата Р. и от площадката пред него нямало видимост към междублоковото пространство, нито към първите етажи на жилището на Л. Н.. Л. Н., майка □ Д. С., подсъдимата С. Р. и майка □, С. Р. се познавали от много време.

На 30.04.2015 г., малко след обяд, Л. Н. излязла да си играе в градинката на междублоковото пространство между бл.*** и бл. ***. Майка □, Д. С. си била вкъщи по това време и чистела терасата на жилището си, от която имала видимост към градинката. Л. Н. играела със сестрата на подсъдимата С. Р. - Д.. Двете се скарали и Н. я бутнала с ръка. Д. се разплакала и се прибрала вкъщи. Н. започнала да звъни на звънеца на ап. 23, вх. „***“, бл.***, който бил на таблото до входната врата. От прозореца на входа се показала подсъдимата С. Р. и □ казала да престане да звъни. Н. ѝ отвърнала, че няма да престане. Подсъдимата Р. се прибрала вкъщи, след което и Н. също се прибрала. Малко след това Н. установила, че си е изпуснала играчка и отново излязла. Решила да отиде в дома на подсъдимата Р. и сестра □ Д., за да си поиска играчките, които по-рано била дала на Д.. По това време подсъдимата Р. и сестра □ били вкъщи сами. След като Н. позвънила, те отворили вратата. Двете сестри и Н. започнали да се карат. В това време, по стълбите се качвали подсъдимата А. Е. Г. и свидетелката М. К. Й., и чули викове. Когато стигнали стълбищната площадка на четвъртия етаж, видели подсъдимата С. Р., сестра □ и Н., която към този момент не познавали. Свидетелката М. Й. видяла, че подсъдимата Р. се карала с непознатото момиче и решила да заснеме видеоклип с мобилния си телефон. Р. пушела цигара, но я подала на подсъдимата А. Г.. Л. Н. започнала да псува подсъдимата Г., а последната □ казала да си ходи. Н. обаче продължила и наплюла Г. по косата. Тогава А. Г. посегнала да удари Н., загасила цигарата във врата □ и □ ударила три шамара по лицето. В резултат на това Н. започнала да пищи. Подсъдимата Г. □ запушила устата, а подсъдимата Р. прибрала сестра си в апартамента. Л. Н. тръгнала да слиза по стълбите, но подсъдимата Г. я спряла, като я дръпнала за косата, след което □ ударила още три шамара. Подсъдимата А. Г. дръпнала Н. за косата, така че я повалила на земята. Л. Н. започнала да крещи „мамо, мамо“. В този момент двете подсъдими и свидетелката М. Й. чули някой да се качва по стълбите и влезли в апартамента на Р..

Междувременно, майката на Л. Н. - свидетелката Д. С. чула виковете и отишла в блока на подсъдимата Р.. Докато се качвала по стълбите, двете подсъдими и свидетелката М. Й. влезли в апартамента. С. блъснала входната врата, успяла да влезе вътре. Ударила на подсъдимата Г. шамар и ритнала С. Р. между краката. В същото време забелязала, че дъщеря □ не се чувства добре и двете си тръгнали. Завела Н. на преглед, но тъй като нямала възможност да заплати поисканата ѝ такса, такъв не бил извършен.

След това отишли във 02 РУ-СДВР, където свидетелката С. подала заявление, заради нанесени изгаряния със запалена цигара и удари на дъщеря ѝ.

Същият ден, бил проведен разпит на Л. Н. в качеството ѝ на свидетел. На този разпит присъствала и майка ѝ - свидетелката С.. Д. С. също била разпитана в качеството на свидетел, като разпита ѝ започнал пет минути след приключване на разпита на Л. Н..

Свидетелката М. Й. изтрила записа от мобилния си телефон.

Двете подсъдими и свидетелката Й. били задържани, на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, за срок от 24 часа, считано от 20:00 часа на 30.04.2015 година.

В хода на разследването, на 01.05.2016 г., било проведено процесуално следствено действие - разпознаване на лица, при което Л. Н. посочила разпознала и подсъдимата А. Е. Г., като момичето което я е изгорило с цигара, опитало се е да я хвърли от стълбите, запушило ѝ устата, удряло я е и ритало.

С две отделни постановления от 01.05.2015 г., за привличане на обвиняеми, на С. С. Р. и А. Е. Г., били повдигнати обвинения за извършено от тях престъпление по чл.116, ал.1, т.4, вр. чл.115, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.18, ал.1 от НК, като към повдигнатото на Г. обвинение е добавена и квалификация по чл.63, ал.1, т.2 от НК, тъй като към инкриминираната дата – 30.04.2015 г., тя е била непълнолетна.

С две отделни постановления на прокурор от СГП от същата дата – 01.05.2015 г., по отношение на Р. и Г. са били взети МНО „задържане под стража“, за срок от 72 часа.

С определение от 03.05.2015 г., по НЧД № 1737/2015 г., на СГС, в производство по чл.64 от НПК, а по отношение на непълнолетната /тогава/ А. Г. и съобразно чл.386, ал.2 от НПК, по отношение на Р. и Г. са били взети МНО „задържане под стража“, които с определение на САС от 12.05.2015 г., постановено по ВЧНД № 406/2015 г., били заменени с МНО „подписка“ по отношение на С. Р. и МНО „под надзор на родителя“ по отношение на А. Г..

При извършения оглед на местопроизшествието, на 02.05.2015 г., бил изготвен и фотоалбум с фотоснимки на вътрешното стълбище, етажи и междуетажни площадки на вх.Б, в блок ***, в ж.к. „***“.

С определения на СГС, от 15.07.2016 г., по НЧД № 3215/2016 г., НЧД № 3216/2016 г. и НЧД № 3217/2016 г., на основание чл.161, ал.1 от НПК, съдът е разрешил извършването на исканите от прокурор при СГП процесуално-следствени действия „претърсване и изземване“ в жилищата, обитавани от С. Р., М. Й. и А. Г.. При претърсванията, обективирани в протоколи за претърсване и изземване от 10.08.2016 г., в жилищата на подсъдимата С. Р. и свидетелката М. Й. не са били открити вещи, относими към делото. В дома на подсъдимата А. Г. били намерени и иззети за изследване мобилен телефон „Prestigio“ с черен счупен дисплей и червен заден панел, обозначен като обект № 1; лаптоп с кабел „Gicabyte“, обозначен като обект № 2 и таблет „Privileg“, черен на цвят, обозначен като обект № 3.

При проведения следствен експеримент, обективиран в едноименен протокол от 30.11.2016 г., били използвани долнище и горнище на анцуг. Горнището било повесено от парапета на четвъртия етаж. При експеримента е установено, че от площадката на първия етаж е видно само горнището на анцуга.

Според заключението на изготвената на досъдебното производство СМЕ на живо лице № 108/2015 г./л.95-96, т.2 от ДП/, при прегледа на Л. Л. Н. са били установени следните травматични увреждания: кръгловато изгаряне по кожата на шията, отляво; кръвонасядания по лицето; контузия на главата. Установените травматични увреждания, според експерта, са причинили на пострадалата Н. временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Кръгловатото изгаряне на кожата на шията се дължи на действието на суха висока температура и по време, и начин може да бъде получено, както е съобщила Н.. Кръвонасяданията по лицето и контузията на главата се дължат на действието на твърди тъпи предмети /какви са и частите на човешкото тяло - ръка, крак/ и по време, и начин могат да бъдат получени, както съобщава пострадалата Н..

В хода на досъдебното производство е била назначена и изработена КСППЕ /л.99-104, т.2 от ДП/ на Л. Л. Н.. Въз основа на събраните по делото материали и проведени преглед и интервю с Л. Н., заключението на вещите лица е, че Л. Н. е психично здрава. Има правилно развитие в ранна детска възраст и във възрастта на подрастването. Съзряването на психичния апарат съответства на нормативно фиксираното за онтогенезата. Не са констатирани нарушения в интелектуалното развитие на освидетелстваната Н., физически или психически недостатъци, които биха затруднили или направили невъзможно правилното възприемане на фактите, имащи значение за разследването. Независимо, че в периода на инкриминираното деяние е била в малолетна възраст, нивото на развитие и функциониране на когнитивните □ процеси е позволявало достатъчно адекватно, с оглед характера на случая, възприемане, осмисляне и репродуциране на фактите и взаимовръзките им в реалността. Според експертите, при Л. Н. е налице психична годност да възприема явленията, които имат отношение към извършеното деяние, както и годността да дава показания, които вярно отразяват обективната действителност. При нея е налице психическа годност да дава свидетелски показания. Психичното състояние на Л. Н. към момента на изследването, не е пречка за участието □ във всички фази на наказателното производство и тя може да дава достоверни отговори /ако желае/, на поставените □ въпроси в хода на следствието.

Вещите лица са констатирали протестно, опозиционно поведение и склонност към субективно отразяване на истината, поради което препоръчват показанията □ да се кредитират, след съпоставката им с други доказателства в разследването. При защитата на заключението си пред първоинстанционният съд, експертите са разяснили, че констатираните опозиционно и протестно поведение при Н., следва да се приемат като личностнови особености, които определят повишена склонност за противопоставяне на авторитети и, че тя е малко склонна да се подчинява на възрастните, на институциите и е склонна да нарушава правилата. Според вещите лица, същата е склонна да излъже в нейна

полза и го прави съвсем съзнателно, поради липса на респект от възрастните и институциите, без да е налице патологична лъжливост в психиатричния смисъл на думата. За възрастта си има нормално развитие и интелектуални способности, като по принцип контстатираното при Л. Н. поведение е характерно за по-ниска възраст, но при нея е и като личностови характеристики. Възрастта и опозиционното □ протестно поведение са два различни фактора, които се натрупват.

КСППЕ на досъдебното производство е била назначена и на свидетелката Д. С. С. – майка на пострадалата Л. Н.. Според заключението на тази експертиза /л.108-113, т.2 от ДП/, Д. С. е психично здрава. Вещите лица не са установили преки или косвени данни за актуална зависимост към алкохол или други психоактивни вещества, макар, че същата е споделила пред експертите за експериментална употреба на кокаин в миналото.

Според заключението на КСППЕ при С. липсват качествени разстройства във възприятийните процеси, налице са адекватни възможности за запечатване, съхранение и хронологично възстановяване на паметовите следи. Нивото на развитие и функциониране на когнитивните процеси позволява на С. достатъчно адекватно възприемане, осмисляне и репродуциране на фактите и взаимовръзките им в реалността. Не са отчетени тенденции към патологична лъжливост и фантастна интерпретация на фактите. При С. е налице психична годност да дава свидетелски показания. Психичното □ състояние към момента на изследването не е пречка за участието ѝ във всички фази на наказателното производство.

В съдебно заседание, вещите лице уточняват, че под „експеримента“, същата е имала предвид, че е употребявала наркотични вещества, без да е било налице по-често приемане или ежедневно приемане, и няма формирана зависимост.

По делото /л.156, т.2 от ДП/ е приложено писмо от д-р Б. Е., удостоверяващо, че Д. С. е била пациент на ЕТ „АСМП - ИПСМПП -д-р Б. Е.” - Програма за лечение с опиоиди агонисти и агонисти-антагонисти на лица, зависими към опиоиди в периода 14.03.2013г. - 04.04.2013г., когато е приемала метадон с дневна доза 180 мг.

Приложено е и писмо от д-р А. - „Здраве - 2010 — АЕПСМПП – ООД /л.101, т.2 от ДП/, в качеството си на ръководител програма, от което се установява, че Д. С. е била пациент на програмата за лечение с агонисти и агонист-антагонисти на лица, зависими към опиоиди към 18.08.2015г., като е приемала метадон с дневна доза 180 мг.

Техническата експертиза, обективирана в Протокол за извършена експертиза № 15/ИКУ – 162 от 06.08.2015 г. /л.30-36, т.2 от ДП/, изследвала, предадения от свидетелката М. Й. с протокол за доброволно предаване от 30.04.2015 г., мобилен телефон марка „Sony“, модел D5803, IMEI 355179067585722 и Sim-карта на мобилен оператор VIVACOM, с № 893***585, е дала заключение, че мобилния телефонен апарат е технически изправен. В апарата не е инсталиран допълнителен софтуер, освен фабричния. Проверката за изтрита файлове, не е установила наличието на такива. Вещото лице е подчертало, че изтрита информация като мултимедийни файлове и файлове с друга информация от електронен носител, която представлява електронен чип, памет на мобилен апарат или друго електронно

устройство, което съдържа памет, както и допълнителна карта памет, не може да бъде възстановявана, ако върху нея напълно или частично е записана друга информация. Според заключението на тази експертиза, в резултат на проверката на мобилния телефон, снимков и видео материал, съдържащи образи на деца и лица от женски пол с дата от 30.04.2015 г., не са намерени.

Потвърждаваща тази техническа експертиза е и заключението на назначената на досъдебното производство, втора техническа експертиза от 24.06.2016 г., според заключението на която, обследването на мобилния телефон марка „Sony“, модел D5803, IMEI 355179067585722 и Sim-карта на мобилен оператор VIVACOM, с № 893***585, посредством използване на специализираната програма за възстановяване на изтрита информация Android Data Recovery Revival, представляваща специализирано приложение за търсене и възстановяване на изтрити файлове, не е установило наличието на изтрити файлове във вътрешната памет или в сим-картата. Вещото лице е посочило, че при изискване за извеждане на екран на работещото приложение за преглед, е установено, че в него е имало настройка за използване и визуализиране на снимки и видео от „ВЪНШНА ПАМЕТ“, което било показател, че устройството е разполагало с карта памет от типа „microSD“, която към датата на обследването на обекта, не е била налична. Експертът сочи, че изтрита информация, като мултимедийни файлове, записи на SMS в SIM картата и файловете с друга информация от електронен носител, не може да бъде възстановявана, ако върху нея напълно или частично е записана друга информация.

Компютърно- техническата експертиза /л.145-151, т.2 от ДП/ от 26.09.2016 г., е изследвала съдържащите се в иззетите при претърсване на жилището на подсъдимата А. Е. Г. мобилен телефон „Prestigio“ с черен счупен дисплей и червен заден панел; лаптоп с кабел „Gigabyte“, и таблет „Privileg“, черен на цвят, видеофайлове. Заключението на експерта е, че във вътрешните хранилища на паметта на изследваната техника, не са открити видеофайлове, отговарящи на зададените критерии за търсене, посочени в първи въпрос от „задачи на експертизата“ - установява ли се аудиовизуален файл /клип/ от дата 30.04.2015 г. или изтрит такъв. Не са били открити и изтрити видео файлове. В забележка, експертът е обърнал внимание, че изтрита информация като мултимедийни файлове и файлове с друга информация от електронен носител не може да бъде възстановявана, ако върху нея напълно или частично е записана друга информация.

Във връзка с изразеното в съдебно заседание от 10.06.2021 г., съмнение от страна на свидетелката М. Й. относно това, дали подписа на втора и трета страница от протокола за проведения □ разпит като свидетел от досъдебното производство //л.109, т.1 от ДП/, е положен от нея, първоинстанционният съд е назначил съдебно-графическа експертиза. За изпълнението на тази експертиза, е бил използван сравнителен материал, представляващ експериментални образци от подписа на свидетелката Й., положени от нея пред вещото лице. Заключението на експертизата /именувана съдебно почеркова/ е, че подписите в протоколите за разпит на свидетел от 30.04.2015 г. по ДП № 1010 на листа № 106, 107, 108 и от 06.04.2016 г. по ДП № 5133 ЗМК 27/16 г. на листа № 109 и 110 и подписите от

сравнителния материал са положени от едно лице.

След прецизиране на обвиненията, с постановления от 03.10.2018 г., на С. С. Р. е било повдигнато обвинение в престъпление по чл.116, ал.1, т.4, алт.2, вр. чл.115, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.18, ал.1 от НК, а на А. Е. Г. е било повдигнато обвинение в престъпление по чл.116, ал.1, т.4, алт.2, вр. чл.115, вр. чл.63, ал.1, т.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.18, ал.1 от НК.

В хода на първоинстанционното съдебно следствие е била допусната и изслушана КСППЕ, от заключението на която се установява, че подсъдимата А. Е. Г., въпреки непълнолетието си към инкриминираната дата, е могла да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си.

Описаната фактическа обстановка, съвпадаща с изложената от първоинстанционният съд, настоящата инстанция извежда от собствения прочит на събраните по делото доказателства, а именно: гласни- чрез разпита на свидетелите Л. Л. Н., включително и пред съдия, по реда на чл.223 от НПК и приобщени по реда на чл.281, ал.1 и ал.4, вр. ал.1, т.1 и т.2, пр.2 от НПК, Д. С. С., включително и приобщени по реда на чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.2, пр.2 от НПК, М. К. Й., включително и приобщени по реда на чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.1 и т.2, пр.2 от НПК, С. А. Р.; писмени - протоколи за оглед на местопроизшествие с приложен към него фотоалбум; за разпознаване на лица; за претърсване и изместване, с разрешение на съдия; за следствен експеримент, с приложен от въззивното съдебно следствие фотоалбум; за доброволно предаване; заключенията на СМЕ на живо лице № 108/2015 г. на Л. Н.; СППЕ на Л. Н.; СППЕ на Д. С. С.; КСППЕ на А. Е. Г.; две технически и компютърно-техническа експертизи; съдебно-почеркова експертиза; медицински документи и удостоверения, справки за съдимост, както и другите събрани по делото относими доказателства.

От така приетата фактология, настоящата въззивна инстанция намира, че не са налице основания за отмяна на оправдателната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимите С. С. Р. и А. Е. Г. да бъдат признати за виновни по повдигнатите им обвинения за престъпление по чл.116, ал.1, т.4, алт.2, вр. чл.115, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 от НК, по отношение на подсъдимата С. Р. и за престъпление по чл.116, ал.1, т.4, алт.2, вр. чл.115, вр. чл.63, ал.1, т.1, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1, вр. чл. 18, ал. 1 от НК, по отношение на подсъдимата А. Г..

Вмененото на подсъдимите Р. и Г. престъпление не е подкрепено нито с преки, нито с косвени доказателства, за каквито и да било действия от страна на последните, поради което и жалбата на частния обвинител Л. Н., депозирана от повереника □, срещу първоинстанционният съдебен акт се явява неоснователна. За коректност, САС намира за необходимо да отбележи, че всички изложени в жалбата възражения и оплаквания, /част от които са били изложени и в хода на съдебните прения пред СГС/, първоинстанционният съд подробно и задълбочено е анализирал, като е съпоставил събрания по делото доказателствен материал, както по отделно, така и в неговата съвкупност, въз основа на който е формирал и правните си изводи, които настоящата инстанция напълно споделя.

За да е съставомерно престъплението по цитираната наказателна разпореда, събраните по делото доказателства следва безспорно да установяват, че и двете подсъдими, в съучастие помежду си - като съизвършители, са направили опит умишлено да умъртвят частната обвинителка Л. Л. Н., чрез прехвърлянето □ през парапета от четвъртия етаж. Нито едно от тези обстоятелства обаче, не е установено по категоричен начин.

Действително, по делото е безспорно установено, че към инкриминирания период, семействата на частния обвинител Л. Н. и на подсъдимата С. Р. са били познати, поради съседството им. Не са спорни и честите скарвания между малолетната /към инкриминираната дата/ Л. Н. и сестрата на подсъдимата С. Р. – Д., по време на съвместната им игра в градинката на междублоковото пространство.

Безспорно са установени местоположението и разположението на жилището, в което живеела подсъдимата Р. - на четвъртия етаж, в средата на етажната площадка, между два апартамента; размера на стълбищната площадка, наличието на просвет между стълбите и между стълбищните площадки, неговата широчина /около 0.50 метра/, наличието на парапет и неговата височина /0.75 метра/, както и разположението му пред входната врата на жилището на подсъдимата Р..

Безспорно са установени времето, и мястото на възникналия конфликт между пострадалата Л. Н. и подсъдимата Р., провокиран от поредното скарване между Н. и сестрата на подсъдимата Р. – Д. и от настоятелното звънене на входната врата на жилището на Р.; присъединяването на подсъдимата А. Г. към конфликта; заснемането му с мобилен телефон от свидетелката М. Й.; причиненото изгаряне с цигара и нанесените шамари на Н. от страна на подсъдимата Г.; идването на свидетелката Д. С.; изтриването на записа от мобилния телефон на Й..

Не е установено обаче, с необходимата степен на категоричност, частната обвинителка Л. Н. да е била проведена през парапета на четвъртия етаж, от подсъдимите Г. и Р., в опит последните да прехвърлят Н. през него. Въззивният съд намира за правилно дистанцирането на първия съд, в каквато насока е неоснователното възражение на повереника на Н., от свидетелските показания на частния обвинител Л. Н. и майка □ – свидетелката Д. С. и това е така, защото свидетелските показания на всяка една от двете от една страна са вътрешно противоречиви, а от друга - те не се подкрепят от нито едно от останалите, събрани по делото доказателства – писмени и гласни.

Вътрешна противоречивост и непоследователност в показанията на Л. Н., наблюдавана в хода на целия наказателен процес, са констатирани още в първия □ разпит, проведен на инкриминираната дата, в който Н. е заявявала, че двете подсъдими започнали да я бутат, като се опитвали да я прехвърлят през парапета на четвъртия етаж. Тя се е държала за него, а двете подсъдими, докато се опитвали да я прехвърлят през парапета, □ затискали устата и носа, за да не крещи, от което тя не можела да диша. В този момент, тъй като „половината от тялото □ било извън парапета“, видяла майка си – свидетелката Д. С. на първия етаж, която крещяла и тичала по стълбите нагоре. В резултат на това, двете

подсъдими я пуснали. В показанията си обаче, пострадалата Н. не конкретизира по какъв начин двете подсъдими едновременно са я държали, за да стои половината □ тяло провесено през парапета и в същото време са □ запушвали устата и носа. Логическият извод от анализа на тези твърдения е, че те са взаимоизключващи се, защото едновременните ръчни действия на подсъдимите по прехвърлянето на Н. през парапета и запушването на устата и носа и са несъвместими.

Такива твърдения се съдържат и в показанията на Л. Н. от проведения □ разпит на 18.05.2016 г. /л.96-98, т.1 от ДП/, но при който тя вече добавя, „... хванах се за парапета, но половината ми тяло висеше през парапета надолу към първия етаж, като през това време С. и А. ме държаха за краката...“. За разлика от първия разпит обаче, тук Н. изобщо не споменава, че да □ били запушване носа и устата. Свидетелства, че когато майка □ – свидетелката С., се качила на 4-я етаж, подсъдимите още са я държали за краката. С. ги бутнала, за да не държат повече Л. Н. за краката и тя си стъпила на площадката.

В проведения □ трети разпит, на 23.06.2016 г. /повече от една година след инцидента-л.99, т.1 от ДП/, Л. Н. твърди коренно различна фактология -че двете подсъдими са я удряли „по главата и навсякъде“, тя е паднала и си е ударила главата в стената, която се намирала „в ляво от вратата на С.“. Щом паднала, подсъдимит я вдигнали и се опитали да я надвесят през парапета на стълбището, тя се хванала с ръце за парапета. В този разпит за пръв път свидетелката Н. заявява, че двете подсъдими са вдигнали краката □ нагоре, във въздуха и я провесили през парапета, така, че главата и тялото □ до корема се провиснали през парапета. Започнала да вика и се държала с ръце. За разлика от предходния разпит, заявява „момичетата ме държаха, докато майка ми стигна до етаж три. Тогава ме пуснаха и влязоха ... в апартамента на С.“. Уточнява, че „А. ми държеше десния крак..., а С. другия... Главата и тялото ми бяха провесени без краката. Краката ми бяха вдигнати почти до височината на парапета“, като при това уточнение Л. Н. е посочила разстояние от пода от 90 сантиметра /установената височина на парапета е 75 см/, като според нея парапета бил малко по-висок от това разстояние. На зададените □ следващи въпроси Л. Н. е заявила, че не иска повече да говори за този случай.

Отново коренно различни твърдения Л. Н. излага в дадените от нея пред съдия, при разпита □ на 30.06.2016 г., свидетелски показания. Тук заявява, че първоначално е чула майка си да вика „Л., Л.“ в отговор на нейните викове, поради което сама се провесила през парапета да види дали тя е долу и тогава усетила, че някой я хваща за краката, като чула една от двете подсъдими /предполага, че е подсъдимата Р./ да предлага, да я „мятат, т.е. да я хвърлят“. Обърнала се и видяла и другата подсъдима. В същото време, тялото □ било провесено, някъде до около кръста. Хванала се за парапета, след което двете подсъдими започнали да я удрят. В това време тя била от външната страна на парапета, а подсъдимите я хванали по бедрата. Т.е. и тук отново се твърдят извършени от подсъдимите действия, които обаче са несъвместими и нелогични от чисто физична гледна точка.

В хода на съдебното следствие пред първоинстанционният съд, частният обвинител Л. Н., твърди липса на спомен за подробности от случката на 30.04.2015 г., като

спречкването, между нея и сестрата на подсъдимата Р., както и спречкването между нея и подсъдимите, но заявява, че помни нанесения □ побой, изгарянето □ с цигара по врата, както и провесването □ през парапета на четвъртия етаж. За пръв път обаче, пред съда, Н. заявява, че при провесването, подсъдимите са я държали за краката, които били във въздуха и за едната ръка /което отново е физически нелогично/, както и, че когато била надвесена, не била на парапета /л.185, СП/. За пръв път заявява и, че се е съпротивлявала. На зададените от страните уточняващи въпроси, Н. е заявила, че не си спомня, както и, че не желае повече да присъства в съдебно заседание.

В подкрепа на твърденията на Л. Н., относно опита на подсъдимите да я прехвърлят през парапета, са тези на майка □ - свидетелката Д. С., които обаче, както и правилно е обърнал внимание първоинстанционният съд, са дадени едва в разпита □ като свидетел, проведен непосредствено /пет минути/ след разпита на Л. Н., на който С. е присъствала, в качеството си на майка и законен представител на малолетната си дъщеря и е чула разказа на дъщеря □ Л. Н., в който последната е заявила, че двете подсъдими са се опитали да я прехвърлят през парапета.

Противоречивостта в показанията на свидетелката Д. С. се проявява в разпита □ пред първоинстанционният съд. В хода на съдебното следствие, на зададения □ въпрос, защо не е съобщила на полицейските служители за „провесването“ на дъщеря □, през парапета още със заявлението до Началника на 2-ро РУ на СДВР, в което е написала само за изгарянето на дъщеря □ „с цигара по лицето“, отговора на свидетелката С. е, че не □ се сторило „най-страшното нещо“. Това изявление, сравнени със свидетелските □ показания, дадени в разпита □ на 18.05.2016 г. на досъдебното производство /л.104, т.1 от ДП/, звучи нелогично, освен явното му противоречие. На досъдебното производство свидетелката С. е заявила, но вече с подробности, че на инкриминираната дата, когато е влязла във входа е чула писъците на Л., която викала „Помощ пусни ме помощ умирам.“ С. погледнала нагоре и видяла Л. провесена почти до кръста. Била се хванала за железата на парапета, а „С. /сестрата на Д./ и едно момиче на име А. я държаха за краката... и се мъчиха да я прехвърлят през парапета“. Свидетелката С. заявява още „Аз се извиках веднага да я пуснат и хукнах по стълбите. Крещях, че ще стане голяма беля и единият ще ходи на гробище, а другият ще е в затвора...“ След като свидетелката С. твърди, че е видяла дъщеря си провесена през парапета и крещяла, „че ще стане голяма беля и единият ще ходи на гробище...“, то се налага извода, че житейски нелогично е в 19:05 часа, като свидетел пред разследващ орган свидетелката С. да твърди, че на 30.04.2015 г., около 14:00 часа, видяла дъщеря си Л. да „виси надолу с главата през парапета на четвъртия етаж, държана от С. и още едно момиче с черна коса за тялото“ /л.101, т.1 от ДП/, че уплашена, е тичала нагоре по стълбите крещейки „да я оставят на мира“, след като, преди това, един час по-рано – в 18:00 часа, в заявлението си до 2-ро РУ – СДВР, единствено е посочила, че „на 30.04.2015 г. около 14:00 ч.в гр.***, ж.к. *** IV, бл.***, в междустълбищна площадка са нанесли изгаряния със запалена цигара по лицето и са нанесли удари на дъщеря ми Л. Л. Н., която е на 11 години.“ Несериозно е и обяснението на свидетелката С. относно тези □ твърдения пред

първоинстанционния съд, като в съдебно заседание на 09.04.2021 г., тя казва „за мен може тогава да не е изглеждало като най-страшното нещо – провесването. Да, явно за мен това тогава ми се е видяло несъществено, като детски изпълнения, пубертетски.“

Ето защо, тези показания на свидетелката С. относно твърденията □ за опита на подсъдимите да прехвърлят дъщеря □ през парапета, правилно са били преценени от Градския съд като недостоверни. Освен това, противоречията в показанията на свидетелката С. относно факта, дали подсъдимите са държали за краката Н. или са били непосредствено до нея, съвсем не са несъществени и съвсем не са в резултат на изминалия период от време, водещ до липса на детайлен спомен, в каквата насока са изложените в жалбата на повереника твърдения, защото именно този детайл е изключително съществен елемент от изпълнителното деяние, на процесното обвинение.

Освен вътрешно противоречиви, показанията на частната обвинителка Л. Н. и свидетелката Д. С., противоречат и на показанията на свидетелката М. Й. относно осъществяването на изпълнителното деяние. За разлика от показанията на тези две свидетелки, свидетелката Й. твърди, че упражнената от подсъдимите агресия спрямо Н. е намерила израз единствено в нанесените на два пъти по три шамара на Л. Н. от подсъдимата А. Г., изгарянето □ с цигара и дърпането на косата □. Свидетелката Й. обаче, категорично отрича, подсъдимите да са се опитвали да прехвърлят Л. Н. през парапета на четвъртия етаж. Показанията на свидетелката Й. правилно и с основание са били кредитирани от първоинстанционният съд като вътрешно логични, убедителни и съответни на обективната истина, поради тяхната последователност, коректност и кореспонденция с безспорно установените по делото факти. Това е така, защото именно свидетелката Й., към инкриминираната дата е близка приятелка само на подсъдимата А. Г., но независимо от това е свидетелствала за проявената от приятелката си Г. агресия спрямо Л. Н.. Ето защо, съдът правилно е дал вяра на показанията на свидетеля М. Й..

Несподеляемо от настоящият въззивен съд е и твърдението на повереника, че пред първоинстанционният съд свидетелката Й. се е опитала да оспори подписите си, положени в протокола за разпит от досъдебното производство, защото това твърдение не отговаря на истината. При разпита в хода на съдебното следствие, свидетелката заявява, че по отношение на някои детайли няма спомени, предвид изтеклия период от време, но след приобщаването на показанията □, дадени в хода на съдебното следствие, същата е заявила, че категорично поддържа казаното от нея, в разпита си проведен, непосредствено след инкриминираната дата. Действително, във връзка със заявления от свидетелката Й. липса на спомен за детайли от случилото се, □ е бил предявен протокола за разпита □ като свидетел, от 30.04.2015 г., от досъдебното производство, при прегледа на който обаче Й. е изразила колебание относно нейната преценка, дали положените подписи на 2-ра и 3-та страница от протокола са нейни. Точните □ думи са „... не мога да преценя дали това е моя подпис или не ... Не мога да преценя дали са мои подписите“ /л. 210-211 от СП/. Тези думи обаче, по никакъв начин не могат се определят като опит за оспорването им, още повече че липсват каквито и доказателства тази свидетелка да е била по някакъв начин провокирана от

съдържащата се в протокола информация за необяснимото, както повереникът твърди, умишлено изтриване на записа от нейна страна.

Според настоящият съд твърдението на повереника, че свидетелката Й. умишлено била изтрила направения от нея запис с мобилния □ телефон, е нищо повече от негов коментар, тъй като по делото липсват каквито и да било доказателства, установяващи да е имало такъв запис. Дори напротив, по делото са приложени три технически експертизи, заключенията на които са еднопосочни и дори допълващи се, а именно, че във вътрешните хранилища на паметта на изследваната техника, не са открити видеофайлове, отговарящи на зададените критерии за търсене, посочени в първи въпрос от „задачи на експертизата“ - установява ли се аудиовизуален файл /клип/ от дата 30.04.2015 г. или изтрит такъв. Не са били открити и изтрети видео файлове. Ето защо и правилно първоинстанционният съд не е коментирал това обстоятелство. Такъв коментар не се дължи и от настоящият съд.

Подкрепящи свидетелските показания на М. Й., са косвените такива на свидетелката С. Р. – майка на подсъдимата С. С. Р., които обаче възпроизвеждат разказаното от дъщеря й С..

Свидетелските показания на Л. Н. и майка □ - Д. С. не се подкрепят и от събраните по делото писмени доказателства.

Противно на твърдението на свидетелката С., че дъщеря □ е била повесена от парапета на четвъртия етаж е констатираното от проведения следствен експеримент с повесено през парапета на етажната площадка на четвъртия етаж екип на анцуг - горнище и долнище, при извършването на който е било установено, че през просвета на стълбите и междустълбищните площадки, от площадката на първия етаж, свидетелката Д. С. е могла да види единствено горната част, но не и долната, на тялото на Л. Н., като тези констатации са документирани и в изготвения фотоалбум, изискан от въззивният съд и приложен както доказателство по делото. В подкрепа на този експеримент е и обстоятелството, че при проведения □ разпит в хода на съдебното следствие, самата Д. С. е несигурна в свидетелските си показания и дава противоречиви такива, като веднъж твърди, че е видяла подсъдимите да държат дъщеря □ за краката /в областта на колената/, а впоследствие, че не е заявявала това, а е твърдяла, че е видяла подсъдимите до краката на Н., от двете □ страни, като А. Г. била от дясната страна на дъщеря □, а С. Р. - от лявата, както и, че влизайки в жилищния вход, поради това, че е бягала по стъпаралата нагоре, за да преустанови действията на подсъдимите, е възможно тези нейни възприятия да са придобити по време на изкачване на стълбите, а не точно докато е била на площадката на партерния етаж. Правилно и тези твърдения на свидетелката С. не са били кредитирани от съда, тъй като те са в противоречие с данните от протокола за оглед на местопроизшествие, в който е отразено, че просвета на стълбите е бил около петдесет сантиметра, което изключва възможността, Д. С. да е видяла трите лица едновременно едно до друго.

Неподкрепящо показанията на частната обвинителка Л. Н. и свидетелката Д. С. е и заключението на СМЕ на живо лице. С тази експертиза безспорно са установени и конкретно и изчерпателно са описани, нанесените на Л. Н. травматични увреждания и

локализацията им – изгарянето е установено по горната трета на лявата повърхност на шията с размери около 1/0,9 см и дълбочина под нивото на околната кожа /а не по лицето, както твърди в заявлението си свидетелката С., л.4, т.1 от ДП/; синкаво-кафеникаво кръвонасядане около 5/3 см, по лявата буза, пред лявото ухо, с подобни кръвонасядания по горната трета на лявата ушна мида и лявата задушна област, около 3/2,4 см; по гърба на носа, около 1,5/1 см; болезнен оток и червеникаво-кафеникаво охлузване по дясната очно-скулова област на лицето, около 2/0,4 см и болезнен оток при палпация, по окосмената част на главата, тилно срединно, с размери около 3/3 сантиметра. Описан е и механизма на получаване на тези увреждания. Никъде обаче в експертизата – нито в обстоятелствената част, нито в заключението □ не е посочено да са установени следи от травматични увреждания /зачервявания, драскотини или др., с оглед тежестта на тялото в повесено положение и евентуално възникналото напрежение в крайниците му/ по ръцете или краката на освидетелствената Л. Л. Н.. Това налага извода, че Л. Н. дори не е била докосвана по крайниците.

Всичко изложено по-горе съответства на професионалните уточнения на вещите лица, изложени пред първоинстанционният съд, в защита на СППЕ /относно констатираните противоречия в показанията □ и надграждане в детайлите по отношение действията на двете подсъдими, във всеки следващ нейн разпит/, че у частния обвинител Л. Л. Н. е налице склонност към изопачаване на факти, даване на лъжливи сведения в нейна полза и то съвсем съзнателно, че е склонна да изкриви истината така, че да служи на нейните интереси, незатичане на авторитети, институции и т.н., независимо от малолетната □ възраст към инкриминираната дата, без да е налице патологична лъжливост. Тези изводи вещите лица са изградили именно на базата на психическото, психологическото и интелектуалното изследване на Л. Н., при проведените с нея беседи, за разлика от твърдението на повереника за липса на такива. В тази връзка не може да се приеме за основателно възражението на повереника за „необосновано надцененото заключение на СППЕ в частта му относно личностните качества на Л. Н.“, имайки предвид противообществените □ прояви в детските си години. В случая СППЕ за частната обвинителка Л. Н. е задължителна, за да се установи психичното □ здраве, правилно да възприема фактите, които имат значение делото и свидетелската □ годност, с оглед малолетието □ към инкриминираната дата - 30.04.2015 година. Експертите са дали заключение, че свидетелката е била с ниво на развитие и функциониране на когнитивните й процеси, което е позволявало достатъчно адекватно, с оглед характера на случая, възприемане, осмисляне и репродуциране на фактите и взаимовръзките им в реалността. Установили са, че при Н. е била налице психична годност да възприема явленията, които имат отношение към извършеното деяние, както и годността да дава показания, които вярно отразяват обективната действителност. Нищо повече освен дължимото съдържание на заключението в тази експертиза не е посочено. В тази връзка, за коректност, следва да се подчертае, че оправдателната присъда по отношение на подсъдимите Г. и Р. е постановена поради липса на категорични доказателства за извършен от тяхна страна опит за убийство на Л. Н., а не поради факта, че същата е имала

противообществени прояви в детските си години, нито пък, че майка □ – свидетелката Д. С. е била наркотично зависима, според извършената □ КСППЕ. В тази връзка е неправилно твърдението на повереника, че тези прояви на Н. са дали основание на вещите лица от СППЕ да подхождат с недоверие към нейните изявления, защото това не е вярно. В заключението на експертизата, която е изготвена, с оглед нуждите на разследването, вещите лица са посочили, подчертавайки, че препоръчват показанията на Л. Н. да се кредитират след съпоставката им с други доказателства в разследването /каквото е сторил първоинстанционният съд/, а не, че не вярват на изявленията ѝ.

Не намират подкрепа и направените пред въззивният съд възражения на представителя на Софийска апелативна прокуратура. На първо място, следва да се отбележи, че не може и не следва Софийска градска прокуратура да бъде упрекната в липсата на подаден протест срещу първоинстанционната присъда, тъй като, съгласно чл.318, ал.2 от НПК, преценката за това е именно на прокурора от СГП. Имайки предвид пледоарията на прокурора пред първоинстанционния съд, че обвинението не е доказано по безспорен и категоричен начин, поради което той не поддържа обвинението, то липсата на протест е логичната последица.

За коректност и пълнота, този съдебен състав на САС, следва да мотивира защо не споделя и възраженията на прокурора за допуснато от първият съд съществено процесуално нарушение, поради необсъждане на фактите в насока, наличие на престъплението закана за убийство, но при същите фактически обстоятелства, изложени в обстоятелствената част на обвинителният акт.

На първо място такова обвинение за закана за убийство или за лека телесна повреда по хулигански подбуди, въобще не е било повдигано и поддържано през цялото време пред първоинстанционния съд. Не е било направено и искане нито от прокурора, нито от повереника на частния обвинител, по реда на чл.287 от НПК, за произнасяне с присъдата относно наличието или липсата на такива престъпления, очевидно защото са преценили липса на основания за това.

Освен това, доводите на прокурора от САП, за наличието на престъпление по чл.144, ал.3 от НК, не се споделят, тъй като обсъдените по-горе в решението доказателства не установяват с категоричност, че частната обвинителка Л. Л. Н. въобще е била провесена през парапета, за да се разсъждава дали тези действия са конклюдентни такива /както прокурорът твърди/ и осъществяват състава на престъплението закана за убийство.

Правилно първоинстанционният съд не е обсъждал действията на подсъдимите, като такива, осъществяващи състава на престъплението по чл.131, ал.1, т.12 от НК – причиняване на телесна повреда на Л. Н. по хулигански подбуди.

Макар и разпоредбата чл.131, ал.1, т.12 от НК, касаеща причиняване на телесна повреда по хулигански подбуди, да е по-леко наказуемо престъпление, при положение, че се касае за нови фактически положения, които не са били описани в обстоятелствената част на обвинителният акт и не са били предявени по надлежния ред нито от държавното, нито от

частното обвинение на подсъдимите, то последните не са били запознати с тези факти и не са се защитавали по тях. Освен това, за да е налице престъпление по чл.131, ал.1, т.12 от НК, не е достатъчно позоваването единствено на нанесените от подсъдимите на А. Г. и С. Р. шамари и причиненото □ изгаряне с цигара, тъй като тези действия биха могли да са само един от елементите на състава на това престъпление. За да е налице признака „по хулигански подбуди“, от обективна страна, престъплението следва да е извършено на обществено място /друг е въпроса доколко междустълбищната площадка може да се нарече обществено място/, но и това не е достатъчно да се приеме, че престъплението – в случая такова по чл.131, ал.1, т.12 от НК, е по хулигански подбуди. Причиняването на телесна повреда не е осъществено по хулигански подбуди и когато е извършено по време на конфликт, който има битов характер и е на личностна основа, какъвто е именно настоящият случай.

При престъпленията извършени по хулигански подбуди липсват лични отношения между дееца и пострадалия /вражда, завист, както и евентуално други конкретни мотиви/. При него липсва личен мотив, някакви видими поводи, които да са създадени от пострадалия, а основният мотив на дееца е не да засегне пострадалото лице, а да демонстрира явно неуважение към обществото, незначително на правните норми чрез посегателство върху пострадалия. Целта на извършителя на престъплението по хулигански подбуди е провокацията, скандала, демонстрация на явно неуважение към обществото, пренебрежение към правилата на морала и към човешката личност. Такива твърдения в обстоятелствената част на обвинителният акт не само, че липсват, но не се извличат и от доказателствата по делото, поради което и липсват в пледоарията на прокурора по съществото на делото. Поради изложеното, настоящият състав намира, че няма правно и фактическо основание, да се уважи възражението на представителя на държавното обвинение за признаването на подсъдимите Г. и Р. за виновни в престъпление по чл.131, ал.1, т.12 от НК и осъждането им по този текст.

По тези съображения не се споделят и възраженията на представителя на САП за допуснати процесуални нарушения по чл.13 и чл.14 от НПК, поради непроизнасянето по тези въпроси.

От всичко изложено настоящият съд намира за напълно обоснован изложения от първата инстанция извод, който е изведен от изяснената фактическата обстановка и доказателствата, послужили за изграждане на правните изводи, че в настоящия случай не се установява по несъмнен начин, съгласно изискването на чл.304 от НПК, предвид липсата на каквито и да било доказателства, подсъдимите А. Е. Г. и С. С. Р., да са осъществили от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.116, ал.1, т.4, алт.2, вр. чл.115, вр. чл.63, ал.1, т.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1, вр. 18, ал.1 от НК, по отношение на А. Е. Г. и за престъпление по чл.116, ал.1, т.4, алт.2, вр. чл.115, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1, вр. 18, ал.1 от НК, по отношение на С. С. Р., по повдигнатото им обвинение, поради което и не се налага отмяна на присъдата и постановяване на нова, осъдителна такава по отношение на подсъдимите А. Е. Г. и С. С. Р..

Противното, а именно признаването на подсъдимите Г. и Р. за виновни по повдигнатите обвинения, би представлявало съществено нарушение на принципа, че осъдителната присъда не може да почива на предположения, предвид изложените по-горе съображения за недоверността на показанията на свидетелите Л. Н. и Д. С., които единствено са в подкрепа на обвинителната теза. Същината на този принцип е, че всяко съмнение следва да се тълкува в полза на подсъдимото лице, чиято виновност следва във всички случаи да бъде доказана по категоричен и непораждащ съмнения начин. Тоест събраните и приобщени по делото доказателствени материали следва да доказват извода за виновност по начин, изключващ всякакви съмнения в правилността и обосноваването на постановения съдебен акт - хипотеза, каквато в процесния случай не е налице, тъй като по делото не бяха събрани доказателства, от които да се направи категоричен извод, подсъдимите да са извършили престъплението, за което са привлечени към наказателна отговорност.

При този изход на процеса правилно първоинстанционният съд е приел, че в съответствие с разпоредбата на чл.190, ал.1 от НПК, сторените по делото разноси следва да останат за сметка на държавата.

С оглед изложеното и след като при цялостната служебна проверка не констатира наличието на основания за изменение или отмяна на присъдата, въззивният съд прие, че тя следва да бъде потвърдена.

По изложените съображения и на основание чл.338, вр. чл.334, т.6 от НПК, Софийски апелативен съд, НК, 4-ти състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 260011 от 25.02.2022 г. по НОХД № 973/2019 г., по описа на Софийски градски съд, НО, 14 – ти състав.

Решението подлежи на обжалване и протест пред Върховния касационен съд на Република България, в 15-дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____